

Sygn. akt VI Gz 27/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Beata Hass – Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. Ł.

przeciwko A. M., E. Z.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Rejonowego
w T. V Wydziału Gospodarczego z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt V GNe 1566/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu postanowieniem z dnia 12 grudnia 2014 r. odrzucił zarzuty pozwanych od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydanego przez ten Sąd w dniu 4 grudnia 2013 r.

Uzasadniając postanowienie Sąd stwierdził, że pozwani wnieśli zarzuty od wydanego nakazu zapłaty w dniu 9 grudnia 2014 r., podczas gdy odpis nakazu doręczono im w dniach 9 i 10 grudnia 2013 r. Zdaniem Sądu późniejsze uwzględnienie wniosku pełnomocnika pozwanych o kolejne doręczenie odpisu nakazu nie zmienia oceny, że doręczenia odpisów nakazu dokonano prawidłowo, a adresu innego niż wskazane miejsca zamieszkania pozwanych w toku postępowania nie wykazano. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd wskazał art. 494 § 1 kpc.

Zażalenie na powyższe postanowienie wnieśli pozwani, zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci:

- art. 133 § 1 kpc polegające na jego niezastosowaniu poprzez niedoręczenie pozwanym osobiście nakazu zapłaty,
- art. 133 § 2 kpc poprzez jego zastosowanie do pozwanych, będących osobami fizycznymi, podczas gdy przepis ten ma zastosowanie wyłącznie do osób prawnych i organizacji, które nie mają osobowości prawnej,

- art. 133 § 2a kpc poprzez jego zastosowanie do pozwanych, podczas gdy dotyczy on wyłącznie przedsiębiorców i wspólników spółek handlowych wpisanych do rejestru sądowego.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia pozwani domagali się uchylecia postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenia od powoda na ich rzecz kosztów postępowania przed Sądem II instancji.

Uzasadniając zażalenie skarżący zarzucili, iż w niniejszej sprawie do skutecznego doręczenia odpisu nakazu zapłaty doszło dopiero w dniu

25 listopada 2014 r., a poprzednia próba (którą Sąd przyjął jako prawidłową) była nieskuteczna. W dalszej części uzasadnienia zażalenia pozwani posiłkując się poglądami wyrażonymi w cytowanych przez nich orzeczeniach Sądu Najwyższego dowodzili, że zgodnie z art. 133 § 1 kpc, jeżeli stroną jest osoba fizyczna doręczenia dokonuje się jej osobiście. Pozwani są wspólnikami spółki cywilnej będącymi osobami fizycznymi, a zatem należy doręczać im pisma sądowe stosując przepisy o doręczeniu pism dla osób fizycznych, tj. w miejscu ich zamieszkania, a nie w miejscu prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Podnieśli ponadto, że powód pomimo ciężącego na nim obowiązku wynikającego z art. 126 § 2 kpc nie wykazał w pozwie adresu zamieszkania pozwanych będących osobami fizycznymi, lecz adres do korespondencji widniejący w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, co stanowiło brak formalny pozwu uniemożliwiający nadanie mu prawidłowego biegu.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotowe zażalenie, zważył, co następuje:

Nie budzi wątpliwości fakt, że pozwani są wspólnikami spółki cywilnej, do których jako osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą stosuje się przepisy o doręczeniu pism sądowych stosownie do treści art. 133 § 1 kpc,

z tym zastrzeżeniem jednak, że należy również uwzględnić treść art. 135 kpc

i art. 138 kpc (vide: postanowienie SN z dnia 4 lutego 2011 r., sygn. akt I UZ 2/11). Stosownie do art. 135 § 1 kpc doręczenia dokonuje się w mieszkaniu,

w miejscu pracy lub tam, gdzie adresata się zastanie. Dla adresata, którego doręczający nie zastanie w miejscu pracy można doręczyć pismo osobiście upoważnionej do odbioru (art. 138 § 2 kpc). Niewątpliwie miejscem pracy pozwanych jest wskazany przez nich adres w (...), tj. W.

ul. (...) (...). Doręczenie nakazu zapłaty nastąpiło na wskazany w pozwie adres, a korespondencję odebrał – co wynika z adnotacji doręczyciela – upoważniony pracownik S. G.. Fakt ten został potwierdzony podpisem oraz pieczętą firmową Spółki w dniu 9 grudnia 2013 r. i 10 grudnia 2013 r. (k. 19-20). Pozwani nie twierdzili nawet, ale również w żaden sposób nie wykazali, by w/w osoba nie była upoważniona do odbioru kierowanej do nich korespondencji. Także przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1350) przewidują, że doręczenie adresatowi za pośrednictwem osoby upoważnionej do odbioru pism w miejscu pracy adresata - o którym mowa w art. 138 § 2 kpc - dokonuje się, jeżeli zostało ono wskazane na przesyłce jako miejsce doręczenia (§ 3 ust. 3 Rozporządzenia).

Podkreślić należy, iż pozwani w niniejszym stanie faktycznym nie uprawdopodobnili nawet, według zasad przewidzianych przepisami kodeksu postępowania cywilnego, aby przesyłki odebrane przez upoważnionego pracownika nie zostały im doręczone (takie stanowisko zajął jedynie w zażaleniu pełnomocnik pozwanych, - vide k.38/II). Nadmienić należy, iż wezwanie do zapłaty z dnia 10 października 2013 r. zalegające w aktach sprawy na karcie 11 zostało wysłane do pozwanych również na adres ich miejsca pracy i jak wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru zalegającego w aktach sprawy na karcie 12 jego odbiór w dniu 4 listopada 2013 r. został także potwierdzony pieczętą firmową Spółki. Pozwani nie kwestionowali faktu otrzymania tego wezwania.

Reasumując, mając na uwadze wyżej wskazane fakty, Sąd Okręgowy podzielił pogląd Sądu Rejonowego, co do tego, że doręczenie pozwanym odpisu nakazu zapłaty w dniu 9 i 10 grudnia 2013 r. było skuteczne, co powoduje, że wniesione przez nich zarzuty od tego nakazu w dniu 9 grudnia 2014 r. jako spóźnione należało odrzucić.

Mając na uwadze powyższe zażalenie pozwanych jako bezzasadne oddalono, na podstawie art. 385 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc.